Napsal uživatel Michael Antony -Tony
Čtvrtek, 05 Září 2013 23:40

„Tramp is not death," zašeptal z posledních sil náš nejnovější kamarád, ležící čelem na desce stolu hospody U tří bernardýnů, kde každou středu míváme slezinu. Frank se na něho zahleděl laskavým pohledem, ostře kontrastujícím s okázalou přísností šerifské hvězdy přilíplé na jeho kostkované košili a s úsměvem pronesl: „Bude to dobrý tramp."
Nebyl jsem si tím moc jistý, ale je fakt, že události dávaly za pravdu spíše šerifovi...

Vše začalo na nádraží v Českých Budějovicích, kde se nám podařilo obsadit celé jedno rychlíkové kupé. Při následném čekání na odjezd však naši pozornost nečekaně upoutala skupina asi třiceti nakrátko ostříhaných fotbalových fanoušků, kteří rychle vyběhli z podchodu nástupiště a zmizeli v našem vlaku. Na některých z nich bylo vidět i výrazné opotřebení v podobě roztrhaného oblečení a zbytků klubových vlajek. Za chvilku bylo nástupiště opět pusté, ale ne na dlouho. Z podchodu totiž vylezla ještě početnější skupina nakrátko ostříhaných mladíků, jejichž rozhodný krok v těžkých botách v mnohém vysvětloval poněkud divné chování předchozí tlupy.
„Paráda, budeme tu mít bitku hooligans" zajásal Dan a stáhnul okénko pro lepší výhled ven, kde začalo být živo. Do dveří vedlejšího vagónu totiž vlezl jeden z domácích, aby vzápětí na to vylétl po hlavě ven a rozplácl se na zemi. Byl to povel k zahájení všeobecné taškařice.

Viděli jsme toho na vandrech už hodně, ale dobývání vlaku v přímém přenosu ještě ne.
Podle zmenšujícího se počtu útočníků jsme pochopili, že obránci ustupují a celá ta povedená zábava se přesouvá do vnitřních prostorů. Začali jsme se pomalu taky připravovat na možné obléhání, když tu se náhle rozrazily dveře našeho kupé a dovnitř vlítnul se zoufalým výrazem jeden z ustupujících odrbaných obránců.
Bylo nám jasný, co po nás chce a situace nás začala bavit. Posadili jsme se na svá místa a pokynuli poraženému bojovníkovi.

Pochopil rychle a bez zbytečného ptaní usedl mezi nás. Šerif Frank mu se slovem „tumáš“ narazil na hlavu svůj klobouk a nešťastný fanoušek po této získané trampské mimikře znatelně pookřál a začal podávat vcelku solidní herecký výkon v roli trampa. Uličkou vlaku chodily výhružné skupinky domácích útočníků, pečlivě si prohlížející přes zasklené dveře naše kupé. No, nebudu to napínat. Nevím jak jinde, ale u nás to bylo dobrý. Útočníci pomalu opustili prostory dobytého rychlíku a začali se shromažďovat na peróně. Ozval se hvizd, vlak se rozjel, město se po chvilce ocitlo za zády a byl klid.
Frankovi byl s díky vrácen jeho klobouk a fotbalový fanda si s námi v povznesené náladě a tak trochu z šoku z toho, že ještě žije, začal povídat. Zpočátku se témata míjela. Zážitky z vandrů a zážitky z bitek v temných podchodech opravdu nemají nic společného. Pak si Guma vzpomněl na jednu námi vybílenou hospodu, kde si místní o sobě mysleli, jak nejsou vtipní ve svých kecech o uctívačích Velkého Nedvěda a Frank dojatě zavzpomínal na osadní války v údolí Pekla. Došla řeč i na ochranáře a tohle všechno našeho hosta zaujalo.
„A kolik vás trampů vlastně je?“ dotázal se po chvilce.
„To nikdo neví, ale pár tisíc určitě, ale už to není, co to bejvalo,“ po chvilce přemýšlení odvětil Frank.
Číslo udělalo na mladého chuligána opravdu velký dojem.
„Několik tisíc?“ zvolal užasle a rozzářily se mu oči. „To je přece gang jak bejk!“
Zbytek cesty se odehrál v líčení toho, co tramping je, o rituálech, osadních pokřicích a přijímání do gangu, pardon, do osady. Při výstupu a závěrečném loučení zvládnul zalomit palec, když si předtím s Frankem vyměnil mail, aby mu mohl poslat pozvání na slezinu.
Dál už to znáte, tramp is not death!
Drtič, tak se náš nový kamarád mezi svými jmenoval, na další slezinu přitáhl své fotbalové souputníky. Pár piv smazalo počáteční nedůvěru a po čase jsme s potěšením zjistili, že kopyta koní v G - duru dost dobře ladí s vítězným pokřikem oznamujícím gól.
A tehdy se ve Frankově hlavě začal rodit Plán. Jo, přesně ten, s tím velkým P na začátku!
Byl prostý, byl geniální a žádal oběti. Samozřejmě, že od nás.
Nejdřív jsme založili osadní fotbalový tým, protože v propozicích trampského fotbalového turnaje, které Frank kdesi schrastil, byl odpovídající počet hráčů jednoho družstva shodný s naším osadním počtem. Sleziny se přesunuly na hřiště a vandry začaly nebezpečně připomínat reprezentační soustředění. Naši kamarádi z řad hooligans nás zahltili příručkami o fotbalové taktice a jednoho krásného dne přišli na slezinu, vlastně na trénink, oblečeni v našich osadních barvách smrku, ohně a potoka, kolem krku měli šály s názvem osady. Frank byl dojat. Zvadlo na turnaj v trampském fotbálku, na který jsme se včas přihlásili, na sebe taktéž nedalo dlouho čekat.

Sobota, fotbalový den D. Zalili jsme oheň, sbalili uzdy a chtěli si je hodit na záda. Byly nám však nekompromisně vyrvány z rukou členy našeho fanklubu a dolů k obecnímu hřišti, rozkládajícímu se hned pod kopci, jsme proto šli dost nalehko. Kolem hřiště už panoval tradiční organizační zmatek, do kterého jsme plavně vstoupili i my. Frank nás zaregistroval u pořadatelů a nechal zapsat do tabulek. Zájem jsme však nevzbudili žádný, nikdo nás pořádně neznal a za favority tu byli jiní. S tím zájmem se to ale mělo rychle změnit.
Naše fanouškovská klaka zkušeně obsadila nejlepší místo k fandění a nad hřištěm se zcela nečekaně nesl jejich skandovaný válečný pokřik určený k vytyčení jejího území. „My! Bu-de- me se rvát, až tu ne-zů - sta- ne stát, na ka - me- ni ká- men!“ To vše zakončené zvoláním jména naší osady. Slabě mi zacukal nerv v pravém víčku a ostatní v týmu na tom očividně nebyli líp,

každopádně se o nás začalo vědět a mnohé pohledy se zaměřily naším směrem.
Na řadu jsme se dostali hned v prvním kole a jak to tak u nováčků bývá, naším soupeřem byl loňský vítěz, veleslavná sportovní osada Pandí šíje.
Byli sebevědomí a první půle podle toho taky tak vypadala. Skoro jsme neopustili naši část hřiště a zanedlouho se ozval hvizd píšťalky rozhodčího, oznamující gól v naší síti. Smutné bylo, že šlo o gól zcela jasně z ofsajdu.
„Černá svi…“ zarazila se v půli slova naše rozhořčená fanouškovská klaka a bylo vidět jen jejich vyholené hlavy sražené u sebe a řešící závažný problém. Rozhodčí znova písknul, zápas pokračoval a klaka si mezitím ujasnila, která barva na rozhodčím převažuje. „Zelená svině, zelená svině!“ zněl skandovaný pokřik nad hřištěm i okolními lesy a pomalu obracel pozornost nehrajících i ostatních diváků směrem k ní a potažmo k nám.
Horko těžko jsme přežili konec první půle. Nebylo mi jasný, jak chce Frank pokračovat v Plánu, ale při odchodu ze hřiště jsem zahlédl jeho kývnutí směrem k našim hooligans a nenápadné ukázání na odpočívajícího soupeře.
Přestávka nebyla dlouhá, ale ani nudná, zvláště pro Pandí šíje. Vlastně se nic tak zvláštního nestalo, pokud nepočítám naši fanouškovskou klaku, která se z tribuny nenápadně přesunula k odpočívajícím soupeřům, kde se věnovala veselému vyprávění, jak prozrazoval jejich častý smích. Nebylo to zas tak daleko od nás, a proto se i k nám donesly útržky mnoha zajímavých historek ze zákulisí fotbalových zápasů, které měly poněkud stereotypní zakončení na chirurgii nejbližší nemocnice.
Druhá půle zápasu byla o něčem jiném. Favorizovaný soupeř sice nastoupil spořádaně na hřiště, ale v okamžiku, kdy naši hooligans začali skandovat adresu nejbližší nemocnice, jejich hra se rozpadla na několik křečovitých pokusů o kopnutí do míče a nekonečnou řadu náhlých nevolností. Šetřili jsme síly na další zápasy a spokojili se s třemi góly v soupeřově brance.
Při odchodu na šatnu nás doprovázelo naprosté ticho. Naše klaka se taktéž šetřila a ostatní nebyli překvapením schopni slova.
No, co vám budu povídat, hooligans měli historek dost, navíc špatné zprávy se šíří rychle a proto jsme se zvolna probojovali až do finále, kde se naším soupeřem stal osadní tým T. O. Veteráni, jedna stará šedivá trampská páka vedle druhý. V mírně zmatených obličejích našich chuligánů bylo vidět, že šerifova slova z přípravné sleziny, kde došlo i na dějiny trampingu a hlavně na slova, že trampské šediny se mají ctít, opravdu padla na úrodnou půdu.
V první půlce jsem měl obdobný pocit jako na úplném začátku turnaje. Skoro jsme neopustili svoji polovinu. Trampští staříci byli k neutahání a mičuda v naší síti na sebe nenechala dlouho čekat. Hooligans seděli sklesle na svých lavicích a zapíjeli svůj žal.
Přestávka byla delší s ohledem na staršího soupeře, neboť mazání kloubů si žádalo svůj čas. Frank ho proto kamarádsky strávil v přátelském hovoru s nehrajícím šerifem Veteránů, probírajíce neutěšený personální stav současného mladého trampingu. Nevěnoval jsem jim přílišnou pozornost, dokud se ke mně nedoneslo čarovné slůvko „Plán“. Frank rozhazoval rukama a se zaujetím potichu o něčem přesvědčoval o dvě generace staršího kolegu ve funkci. Nebylo těžké uhádnout, co bylo tématem hovoru.
Pak už jsem jen sledoval šerifa Veteránů, jak zamyšleně odchází ke svému osadnímu týmu a po chvilce i houf šedivých hlav shluknutých k poradě.
Slyšel jsem o hodně způsobech podplácení soupeře, ale bylo vidět, že Frank přenesl umění fotbalové korupce do zcela netušených výšin.
V průběhu druhé půle finálového zápasu se kolem branky Veteránů pohybovalo několik mátožných postav, střídavě padajících na trávník a od okolních svahů se odrážela ozvěna

sborově pronášených výkřiků, jako třeba: „ach, ouvej, zas to píchá, mládí, ty naše mládí, kde jsi, škoda tě nastokrát…“
Co dodat, dvěma góly jsme si zajistili vítězství ve finálovém zápase, dřevěný putovní pohár byl náš a jméno naší osady bude navždy vypáleno na jeho podstavci!
Celá ceremonie vyhlašování vítězů byla zakončena zpěvem Vlajky. Tradiční souznění trampských duší jen poněkud narušila naše fanouškovská klaka, která s blaženým výrazem ve tvářích zpívala píseň Fredyho Mercuryho We are the Champions. Po skončení vyhlašovacího mumraje si šedivé hlavy z T. O. Veteráni nahodily usárny na záda a s lehkým poklusem zmizely v blízkém lesíku. Zůstalo nám po nich pozvání na jejich potlach a jasné naznačení, že kromě našich tělesných schránek budeme muset přivést i nějaké výsledky.

„Tramp is not death,“ šeptali z posledních sil nově příchozí kamarádi. Své vyholené hlavy měli plné ani ne tak alkoholu, jako spíše historie trampingu, pravidel odívání, rituálů, jmen trampských legend a akordů na Vlajku.
Byl to dlouhý večer, po kterém i mě, otrlému posluchači šerifových projevů, hučelo v uších. Nicméně jsem musel uznat, že jeho činnost přináší výsledky. Na stole leželo zvadlo na zakládající oheň T. O. Železná Sparta, které nám na potlachu Veteránů předal novopečený šerif Drtič z T. O. Sešívaní borci.
Postupně jsme osaměli a já přemýšlel co dál, jenže šerif byl jako vždy napřed. Vytáhl ze žracáku kartonové desky, položil je na stůl, otevřel, chvíli v nich listoval, potom se narovnal, pohlédl nám do očí, odkašlal si a všem bylo jasný, že stůl u kterého sedíme, bude jednou vystaven na čestném místě v Trampském muzeu s cedulkou popisující význam dnešního večera.
„Kamarádi, k dnešnímu dni, tedy za pouhý rok od spuštění Plánu, vzniklo po celé republice k velkému znepokojení fotbalových klubů 116 nových trampských osad. Přemýšlel jsem co dál, jak využít této jedinečné šance k posílení trampského hnutí a dospěl jsem k názoru, že v současných geopolitických podmínkách nastal čas trampsky expandovat i do okolních zemí,“ usmál se na nás a před každého položil prospekt nadcházejícího fotbalového šampionátu EURO. _____
Michael Antony -Tony
Trapsavec 2013